Súd:	Krajský súd Trnava
Spisová značka:	26Co/220/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu:	2613203118
Dátum vydania rozhodnutia:	31. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Jozef Mačej
ECLI:	ECLI:SK:KSTT:2015:2613203118.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: CD Consulting, s.r.o., so sídlom Česká republika, Praha 1, Nové Město, Politických vězňů 1272/21, IČO: 264 29 705, zast. splnomocnenkyňou: Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti žalovanému: M. P., nar. XX. F. XXXX, bytom O. XXXX/XX, Q., t. č. na neznámom mieste a zast. opatrovníčkou: V. A., Okresný súd Senica, o 177 eur a príslušenstvo, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Senica z 10. marca 2014, č. k. 5C/85/2013 - 66, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh žalobkyne, ktorým si uplatnila voči žalovanému pohľadávku zo zmenky podľa čl. 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu a s cezhraničným charakterom. Svoje rozhodnutie odôvodnila právne čl. I. § 5 ods. 1, § 11 ods. 1, § 33 ods. 1, 2, § 34 ods. 1, § 48 ods. 1 bodu 2 a § 75 zák. č. 191/1950 Zb. o zmenkách a šekoch, § 37 ods. 1, §52, § 53 ods. 1,5, § 54 ods. 1,2 O.z. (z. č. 40/1964 Zb. - Občiansky zákonník v znení zmien a noviel) a § 142 ods. 1 O.s.p. (z. č. 99/1963 Zb. - Občiansky súdny poriadok v znení zmien a noviel) a vecne tým, že na podklade vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vyvodil nedôvodnosť podaného návrhu. V konaní mal preukázané, že predložená zmenka je vistazmenkou. Súd preskúmal zmenku z pohľadu jej splatnosti, pričom dospel k záveru, že ide o vlastnú zmenku, ktorá má uvedené dve možnosti splatnosti, čo spôsobuje jej absolútnu neplatnosť z dôvodu jej neurčitosti. Neurčitý údaj splatnosti zmenky je spôsobený zápismi údajov na zmenke, keď zo zápisu „zaplatím za túto zmenku pri predložení“ je uvedená splatnosť na nahliadnutie a z údaju „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“ je uvedená splatnosť na určitý čas. Súd nemohol považovať tento údaj za predĺženie lehoty v zmysle § 34 ods. 1 zák. č. 191/1950 Zb. o zmenkách a šekoch, keďže tento údaj vzbudzuje pochybnosť o druhu splatnosti zmenky. Ak by vystaviteľ zmenky mal vôľu predĺžiť lehotu na videnie zmenky, údaj mal správne znieť „na platenie predložiť v lehote do 4 rokov od vystavenia“. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 1 Obdo 59/2010 zo dňa 26. januára 2011, ktorý jednoznačne skonštatoval, že ak sú v zmenke uvedené dve rozdielne určenia splatnosti (na videnie a do dvoch rokov od vystavenia), spôsobuje to jej neplatnosť a to s poukazom na ust. 33 ods. 2 zák. č. 191/1950 Zb. o zmenkách a šekoch, v znení neskorších predpisov. Z uvedeného je zrejmé, že pri uplatňovaní zmenkového práva sa uplatňuje prísny formalizmus. Z týchto dôvodov súd návrh v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 142 ods. 1 O.s.p. a i keď mal žalovaný vo veci plný úspech, nepriznal mu náhradu trov konania, pretože si jednak trovy konania neuplatnil a zo spisu súd zistil, že mu doposiaľ žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podala v celom rozsahu odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrhu na uplatnenie pohľadávky v celom rozsahu vyhovie a prizná jej náhradu trov odvolacieho konania. Ako odvolacie dôvody uplatnila dôvody

podľa § 205 ods. 2 písm. a), b), a f) O.s.p., pričom argumentovala tým, že napadnuté rozhodnutie je prekvapivým rozhodnutím, čo predstavuje odňatie možnosti konať pred súdom. Prekvapivosť vyplýva zo skutočnosti, že žalovaný uplatnený nárok nepoprel, no napriek tomu súd prvého stupňa uplatnený nárok zamietol, ale najmä vyplýva z rozporu napadnutého rozhodnutia s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Prvostupňový súd dospel k záveru, že zmenka je neplatná pre neurčitý údaj splatnosti, ktorý má vyplývať z údajného rozporu medzi na zmenke napísaným údajom „zaplatím za túto zmenku pri predložení" a údajom „na platenie predložiť v lehote štyroch rokov od vystavenia". V zmysle čl. I § 33 zák. č. 191/1950 Zb. môže byť splatnosť zmenky určená len štyrmi spôsobmi predpokladanými zákonom, inak je zmenka ničotná (neplatná). Jedným zo spôsobov splatnosti zmenky je splatnosť na videnie (tzv. vista zmenka). Zákon explicitne neudáva, akým spôsobom sa má doložka uviesť. Spôsob uvádzania doložiek splatnosti bol zaužívaný v zmenkovej doktríne už desaťročia, pričom rozhodujúca je judikatúra po roku 1930, odkedy sa datuje platná právna úprava. Je zaužívané pri vista zmenkách používať na označenie údaju zročnosti údaj najmä nasledovanými slovnými vyjadreniami: „na predloženie", „po predložení", „pri predložení", „na videnie". Je nesporné, že údaj, ktorý je uvedený na predloženej zmenke ako údaj splatnosti „pri predložení" je tradičný údaj, ktorý sa používa ako údaj splatnosti pri vista zmenke, t.j. zmenke splatnej na videnie. V zmysle čl. I § 34 ods. 1 zák. č. 191/1950 Zb. zmenku splatnú na videnie je potrebné predložiť na platenie do jedného roka od dátumu vystavenia. Vystaviteľ môže lehotu na splatenie predĺžiť alebo skrátiť. Predĺženie lehoty na platenie sa na zmenke musí uviesť. Opätovne ani v tomto prípade nie je v zákone explicitne uvedené, ako sa má údaj o predĺžení, resp. o skrátení lehoty uviesť. Dôležité je, aby bol údaj dostatočne určitý. Je potrebné mať zároveň na zreteli, že zmenka predstavuje abstraktný záväzok, stelesňuje právo samé osebe, je zo zákona prevoditeľná indosamentom, a preto sa pri posudzovaní podstatných náležitostí vyžadujú príslušné kritériá. V tejto veci je na zmenke uvedené „na platenie predložiť v lehote štyroch rokov od vystavenia". Pri jazykovom výklade uvedeného je celkom zrejmý význam slova „na platenie", „predložiť". Na základe uvedených výkladových pravidiel je možné vyvodiť, že zmenka má byť predložená počas obdobia štyroch rokov od vystavenia, tzn. že uvedený údaj vymedzuje časový úsek, odkedy má byť zmenka predložená na platenie. Tento posudzovaný údaj logicky zodpovedá účelu vymedzenia lehoty na predloženie vista zmenky na platenie v súlade s čl. I § 34 ods. 1 zák. č. 191/1950 Zb. Odvolateľka sa preto nestotožnila so záverom, že v údaji predlžujúcom lehotu na platenie by mala byť ešte uvedená doložka „do", a to tak, že by text mal znieť „na platenie predložiť v lehote do štyroch rokov od vystavenia", pretože ide o dva rozličné údaje s dvoma rozdielnymi významami z pohľadu zmenkového, teda nejde o vnútorný rozpor zmenky. Prvý z nich určuje údaj zročnosti zmenky, t.j. podľa neho zmenku charakterizujeme a o aký typ ide z hľadiska zročnosti, druhý z nich určuje obdobie, v rámci ktorého môže byť zmenka predložená na platenie. Pokiaľ ide o argument v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. januára 2001 sp. zn. 1Obdo 59/2010, tak o túto skutkovú situáciu sa v danom prípade nejedná a preto nie je možné argumentovať predmetným rozhodnutím. Odvolateľka na záver poukázala na to, že záver súdu prvého stupňa je nesprávny a vyplýva z nesprávneho právneho posúdenia veci. V tejto súvislosti poukázala aj na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoZm/10/2013 zo dňa 21. novembra 2013.

Žalovaný odvolací návrh nepodal a k odvolaniu žalobkyne sa nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.) oprávnenou osobou, účastníkom konania (§ 201 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a/, b/ a f/ O.s.p.), preskúmal rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť (§ 221 ods. 1 O.s.p. písm. f/) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.).

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobkyňa požaduje priznanie ňou uplatnenej pohľadávky podľa nariadenia o bagateľných sporoch, preto je potrebné mať na zreteli, že európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu sa uplatňuje len pre spory vymedzené ako „cezhraničné", t. j. spory, v ktorých má aspoň jedna zo strán bydlisko alebo obvyklý pobyt v členskom štáte inom, než je členský štát súdu alebo tribunálu konajúceho vo veci (na čo správne poukázal aj súd prvého stupňa za stavu splnenia takejto podmienky v prejednávanej veci). Nariadenie o bagateľných sporoch neobsahuje pravidlá určovania

súdnej právomoci (presnejšie medzinárodnej súdnej príslušnosti) a preto sa na takýto účel musia uplatňovať pravidlá ustanovené v nariadení nazývanom tiež Brusel I. [nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o príslušnosti a uznávaní a výkone súdnych rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach]. Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu sa tak riadi procesným právom členského štátu, v ktorom sa konanie vedie; rozhodným právom (tu rozumej tzv. hmotným) však nemusí byť právo takéhoto členského štátu súdu. Pokiaľ potom ide o rozhodné právo a skutočnosť, že žalobkyňa si v konaní uplatnila zmenkovú pohľadávku, z obsahu predloženej zmenky voľba rozhodného práva nevyplýva a na záväzky vyplývajúce zo zmeniek nie je možné použiť Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), keďže z rozsahu jeho pôsobnosti článok 1 ods. 2 písm. d/ vylučuje záväzky vyplývajúce zo zmeniek a právo Európskej únie a medzinárodné zmluvy neobsahujú kolízne normy pre oblasť zmeniek, súd prvého stupňa správne určil rozhodné právo podľa § 10 ods. 1 a § 11 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom s tým, že danú vec je potrebné riešiť podľa slovenského právneho poriadku, nakoľko jeho použitie zodpovedá rozumnému usporiadaniu daného vzťahu (vzhľadom na to, že osoba zmenkovo zaviazaná je štátnym občanom Slovenskej republiky, pôvodnou majiteľkou zmenky je spoločnosť POHOTOVOSŤ, s.r.o. sídliaca na území Slovenskej republiky, žalobkyňa ako majiteľ zmenky je osobou zo zmenky oprávnenou - má nárok na vyplatenie zmenkovej sumy s príslušenstvom, spôsobilosť žalovanej a indosanta, čiže prvého majiteľa zmenky sa spravuje slovenskou právnou úpravou, zmenkové vyhlásenie žalovanej ako vystaviteľa zmenky bolo urobené pred indosáciou zmenky v Slovenskej republike, teda jeho forma sa spravuje taktiež právom Slovenskej republiky, aj platobné miesto je v zmenke uvedené: „POHOTOVOSŤ, s.r.o., Pribinova 25, 811 Bratislava, atď.). Pre úplnosť je tu však vhodné poznamenať, že právna úprava zmenky vychádza v oboch častiach dnes už zaniknutej československej federácie, teda v Českej i Slovenskej republike z rovnakého právneho základu, ktorým je práve zmenkový zákon (na čom nič nemení jeho dotknutie v Slovenskej republike dvoma pre posudzovanú vec nevýznamnými novelizáciami, vykonanými zákonmi č. 659/2007 Z. z. a č. 492/2009 Z. z.).

Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že žalovaný vystavil blankozmenku, ktorú ako vystaviteľ riadne podpísal. Na zmenke je uvedené číslo zmluvy 2600001 a záväzok žalovaného zaplatiť za túto zmenku pri predložení na rad spoločnosti POHOTOVOSŤ s.r.o. (v zmenke bližšie identifikovanej tiež identifikačným číslom, sídlom a údajmi o zápise takejto spoločnosti v obchodnom registri) sumu, ktorá bola do zmenky doplnená touto spoločnosťou. Po údaji, komu sa má platiť sú uvedené doložky „bez protestu“ a „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“. Z rubovej strany zmenky vyplýva, že spoločnosť POHOTOVOSŤ, s.r.o. indosovala zmenku na rad žalobkyne, ktorá je zahraničnou právnickou osobou a to bez uvedenia dátumu. Žalovaný na zmenku žalobkyni nezaplatil žiadnu sumu, preto žalobkyňa žalobou uplatnila nielen požiadavku na zaplatenie zmenkovej sumy vrátane taktiež v zmenke uvedeného úroku 0,25% denne, ale aj zákonný 6% úrok a zmenkovú odmenu.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným uplatnenými odvolacími dôvodmi, je posúdiť, či boli splnené podmienky na zamietnutie návrhu z dôvodu neplatnosti zmenky, z ktorej mala vzniknúť žalobkyni uplatnená zmenková pohľadávka, následkom viacerých lehôt splatnosti.

Podľa čl. I § 10 zák. č. 191/1950 Zb. zákon zmenkový a šekový - ďalej zmenkový zákon, ak nebola zmenka, ktorá bola pri vydaní neúplná, vyplnená tak, ako bolo dojednané, nemožno namietať majiteľovi zmenky, že tieto dojednania neboli dodržané, okrem ak majiteľ nadobudol zmenku zlomyseľne alebo sa pri nadobúdaní zmenky previnil hrubou nedbanlivosťou.

Podľa čl. I § 75 zák. č. 191/1950 Zb. vlastná zmenka obsahuje: 1. označenie, že ide o zmenku, pojaté do vlastného textu listiny a vyjadrené v jazyku, v ktorom je táto listina spísaná; 2. bezpodmienečný sľub zaplatiť určitú peňažnú sumu; 3. údaj zročnosti; 4. údaj miesta, kde sa má platiť; 5. meno toho, komu alebo na rad koho sa má platiť; 6. dátum a miesto vystavenia zmenky; 7. podpis vystaviteľa.

Podľa čl. I § 33 zák. č. 191/1950 Zb. zmenku možno vystaviť: na videnie, na určitý čas po videní, na určitý čas po dáte vystavenia, na určitý deň (ods. 1). Zmenky s iným časom zročnosti alebo s postupnou zročnosťou sú neplatné (ods. 2).

Podľa čl. I § 34 ods. 1 zák. č. 191/1950 Zb. zmenka na videnie je zročná pri predložení. Musí byť predložená na platenie do jedného roku od dáta vystavenia. Vystaviteľ môže túto lehotu skrátiť alebo určiť lehotu dlhšiu. Indosanti môžu tieto lehoty skrátiť.

Zmenka je cenný papier vydaný v zákonom predpísanej forme a obsahu. Podstatou zmenky je záväzok určitých osôb zaplatiť jej majiteľovi v mieste a čase vyplývajúcom z listiny sumu určenú zmenkou. Každá zmenka musí byť označená slovom „zmenka“, pričom uvedené označenie nie je možné nahradiť iným slovom. Ďalšie náležitosti upravuje zákon podľa druhu zmenky, teda podľa toho, či sa jedná o zmenku vlastnú alebo zmenku cudziu. Zmenku, ako cenný papier na rad, je možné prevádzať rubopisom, čiže indosamentom. Základná právna úprava uvedeného inštitútu je uvedená v zákone č. 191/1950 Zb. Zákon zmenkový a šekový v znení neskorších predpisov. Zmenka má v zásade povahu abstraktného a nesporného záväzku s dôsledkom, že jej majiteľ nemusí preukazovať existenciu a výšku zmenkového dlhu.

Zmenka je záväzkom abstraktným. Zákon neviaže vznik zmenkových záväzkov na žiadne iné okolnosti, než na splnenie formalít, ktoré predpisuje. Je to teda záväzok platobný, ktorý nie je viazaný na iné vzťahy, ktoré medzi výstavcom a remitentom pri zmenke vlastnej a medzi výstavcom, remitentom a zmenečníkom, poprípade príjemcom u zmenky cudzej, existujú. Nie je potrebné pochybovať o tom, že zmenka vznikne z konkrétnej hospodárskej potreby z určitých právnych vzťahov. Aj keby dôvod vzniku zmenky bol na nej vyznačený, nemá to nijaký vplyv na existenciu zmenkového záväzku. Právna úprava zmenky od dôvodov, ktoré viedli k jej vystaveniu, abstrahuje. Zmenka je zároveň záväzkom nesporným. Podstata je v tom, že vlastník zmenky nemusí pri predkladaní zmenky na platenie, a ani neskôr pri jej prípadnom vymáhaní preukazovať nič iné než to, že je vlastníkom platnej zmenky. Nie je na ňom, aby preukazoval, že povinný zo zmenky veriteľovi zmenkovú sumu skutočne dlhuje. Zmenka sama, samozrejme ak je platná, je dostatočným dôvodom pre vznik nároku na sumu v nej uvedenú. Pripúšťajú sa vždy určité námietky voči zmenkovým nárokom. Na tomto mieste však je možné konštatovať úplne jednoznačne. Že je na dlžníkovi zo zmenky, aby námietky vzniesol a prípadne ich veriteľovi v súdnom konaní preukázal. Pokiaľ sa mu to nepodarí, zostane mu povinnosť zmenku zaplatiť. Je teda možné, že proti zmenke bude platený nedlh, alebo záväzky inak nevymáhateľné, ako sú nároky premlčané, alebo nároky z hier a stávok, i nároky právu sa všeobecne priečiace, ako sú napríklad nároky z úžery. Abstraktnosť a nespornosť zmenkových záväzkov spolu úzko súvisia. Je zrejmé, že obidva tieto rysy majú svoje hranice. Zároveň je však nutné mať na pamäti, že oprávnený vlastník platnej zmenky zásadne právo na vyplatenie zmenky má a bude to osoba povinná, ktorá sa bude musieť prípadne proti tomuto nároku brániť a pokiaľ neunesie dôkazné bremeno, ocitne sa v dôkaznej núdzi a bude nútená podľa zmenky plniť. V tomto smere sa nespornosť a abstraktnosť zmenkových záväzkov prejaví vždy.

Pokiaľ ide o zmenku predloženú žalobkyňou, v tomto prípade ide o zmenku vystavenú na videnie, teda tzv. vistazmenku podľa čl. I § 33 ods. 1 zmenkového zákona. Táto skutočnosť vyplýva z textu zmenkového vyhlásenia žalovaného, ktorý sa zaviazal zmenkovú sumu zaplatiť pri predložení. Aj keď citované ustanovenie čl. I § 34 ods. 1 zmenkového zákona upravuje povinnosť predložiť zmenku na platenie do jedného roka od dátumu vystavenia, môže ten, kto zmenku vystavil túto lehotu skrátiť alebo určiť dlhšiu lehotu. Ide o určité rámcové obmedzenie splatnosti tejto zmenky. Majiteľ tak môže v rámci tejto lehoty zmenku predložiť kedykoľvek a musí mu byť ihneď pri predložení preplatená, lebo už samotným predložením sa stáva splatnou. V tomto prípade žalovaný v zmenkovom vyhlásení podľa § 34 ods. 1 Zmenkového zákona určil dlhšiu lehotu na predloženie vista zmenky a to štyri roky od vystavenia. Zmenka tak obsahuje jednoznačný údaj o tom, že sa jedná o vista zmenku, ktorú oprávnený majiteľ zmenky môže predložiť na platenie do štyroch rokov odo dňa jej vystavenia.

Odvolací súd tak odlišne od súdu prvostupňového uzavrel, že zo zmenky predloženej žalobkyňou, splatnej na videnie podľa čl. I. § 33 ods. 1 zmenkového zákona, pretože obsahuje údaj: „Zaplatím za túto zmenku pri predložení ...“, jasne vyplýva jedna doba splatnosti 4 roky od vystavenia, ako to vyplýva z textu: „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“. Splatnosť zmenky nastáva v momente jej predloženia, pričom predložiť ju bolo možné v súlade s § 34 ods. 1 čl. I. zmenkového zákona v lehote štyroch rokov od jej vystavenia a až po jej predložení uskutočnenom v lehote štyroch rokov od vystavenia nastáva jej splatnosť. Odvolací súd sa preto nemohol stotožniť so záverom súdu prvého stupňa, že v zmenke sú uvedené dve splatnosti, čo malo spôsobiť jej neplatnosť.

Odvolací súd je pri preskúmaní odvolaním napadnutého rozhodnutia zásadne viazaný uplatnenými odvolacími dôvodmi, teda pri preskúmavaní správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa môže prihliadať len k tým dôvodom, ktoré odvolateľ v odvolaní označil., nie je viazaný rozsahom odvolania len v prípadoch uvedených v § 212 ods. 2 O.s.p., pričom však vždy musí prihliadnuť k vadám, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, i keď neboli v odvolaní uplatnené (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 212 ods. 3 O.s.p. na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z citovaného ustanovenia procesného predpisu potom vyplýva, že odvolací súd musí vždy rešpektovať procesno-právne vady konania pred súdom prvého stupňa, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. takéto vady musia byť vždy v bezprostrednom vzťahu k nesprávnemu výsledku konania. Kedy o takúto procesnú vadu ide je vecou posúdenia konkrétneho prípadu.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle konštantnej súdnej judikatúry rozumie taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov (viď napr. II.ÚS 102/04, NS SR sp. z . 5Cdo/102/2001 a 5Cdo/93/2000. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva. Ak potom súd prvého stupňa skúmal platnosť zmenky, len z pohľadu je splatnosti, pričom závery súdu v tejto otázke s poukazom n a vyššie uvedené neboli správne a neskúmal zmenku zo všetkých v zmysle zákona zmenkového a šekového do úvahy prichádzajúcich hľadísk, dopustil sa takého procesného pochybenia, ktoré malo za následok odňatie možnosti konať pred súdom.

S poukazom na vyššie uvedené potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa s použitím § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Aj keď s ohľadom na vytýkanú vadu konania by bolo nadbytočné (predčasné) zaoberať sa ďalším, odvolací súd považuje za účelné a vhodné pre ďalší priebeh konania uviesť, že mu je z úradnej činnosti známe, že Krajský súd v Prešove vo veci ním vedenej pod sp. zn. 6Co/132/2013 (týkajúcej sa konania vedeného v druhovo totožnej veci tou istou žalobkyňou) prerušil konanie a Súdnemu dvoru Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 19 ods. 3 písm. b/ Zmluvy o Európskej únii predložil predbežnú (prejudiciálnu) otázku v znení : „Či sa má článok 6 odsek 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a článok 4 Smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, vykladať v tom zmysle, že jej odporuje právna úprava členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu o právach z indosovanej zmenky, neumožňuje v zásade v žiadnej fáze konania ex offo preskúmať zmluvu o kauze právneho vzťahu a prípadnú nekalú povahu zmluvnej podmienky a tiež prípadné porušenie zákona upravujúceho dôsledky neuvedenia RPMN v Zmluve o spotrebiteľskom úvere, z ktorej zmenka vznikla“. Aj vzhľadom na doposiaľ uvádzanú abstraktnosť zmenky dáva odvolací súd súdu prvého stupňa na zváženie možnosť prerušenia konania s odkazom na § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keďže tu nepochybne odpoveď na predbežnú otázku položenú Krajským súdom v Prešove (bez ohľadu na to, či procesné postupy žalobkyne totožnej s tou z prejednávanej veci umožnia Súdnemu dvoru Európskej únie zodpovedanie tejto otázky, alebo bude nutné sa naň obrátiť s ďalšou, takto podľa vedomosti tunajšieho súdu už treťou) môže mať význam aj pre riadnu (eurokonformnú) interpretáciu tuzemského rozhodného práva v prejednávanej (s tou prešovskou druhovo totožnej) veci.

Povinnosťou súdu prvého stupňa preto bude v ďalšom konaní sa riadiť právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je viazaný (§ 226 O.s.p.) a v závislosti na vyššie uvedenom zvoliť ďalší postup. Pre prípad rozhodnutia sa ním nevyčkať na výsledok konania o predbežnej otázke, prebiehajúceho pred SD, ale aj pri rozhodnutí sa presne opačne (v takom prípade logicky aj za pomoci usmernení plynúcich

z podaného výkladu komunitárneho práva) bude samozrejme jeho povinnosťou opätovne vec posúdiť, podľa potreby a prípadnej ďalšej procesnej aktivity účastníkov zvážiť potrebu doplnenia dokazovania (s črtajúcim sa priestorom urobiť tak prinajmenšom vo vzťahu k podmienkam preskúmania dodržania dohody o vyplňovacom práve podľa čl. I § 10 zmenkového zákona), výsledky celého konania náležite zhodnotiť (§ 132 O.s.p.) a v rámci nového rozhodnutia rozhodnúť aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.